

Първоинстанционният съд е приел, че посредством изпратените на Италия писма от октомври и декември 2003 г. е извършено ефективно предварително обсъждане на мерките, въведени с Декрет-закон № 326/2003. Първоинстанционният съд не е счел, че тези писма съдържат само общи въпроси и отрицателното твърдение, че „не може да се изключи“, че мерките са включвали несъвместими с общия пазар държавни помощи.

Второ правно основание. Нарушение на принципа на състезателност.

В решението за започване на официалната процедура по разследване Комисията е счела, че селективността на мерките се състои в това, че предвидените данъчни облекчения изключвали дружествата, които не са установени в Италия. В окончателното решение обаче Комисията е счела, че мерките са селективни, тъй като от данъчните облекчения се ползват в по-голяма степен установените в Италия дружества, тъй като се облагат върху реализираната в световен мащаб печалба отколкото общностните дружества, които в Италия се облагат единствено върху реализираната в тази държава членка печалба. Комисията не е уведомила италианското правителство за тази промяна на подхода и не му е дала възможност да представи становището си по този въпрос. Първоинстанционният съд неправилно е счел, че искът на Комисията е законосъобразен.

Трето правно основание. Нарушение на член 87, параграф 1 ЕО.

Във всички случаи не може да бъде счетоно за селективно облекчение, като разглежданото в настоящия случай, от което се ползват всички дружества, както италиански, така и общностни, които отговарят на условията за допускане до регистрация за търговия на регламентиран пазар на Европейския съюз. По-голямото предимство на италианските дружества произтича от данъчната система, при която данъчното облагане се определя от статута на местно или чуждестранно лице, но само разликата в обхвата на предимството между дружества, които по еднакъв начин са включени в приложното поле на облекчението не може да определи селективния характер на това облекчение. Първоинстанционният съд е допуснал грешка като е счел, че селективността може да се изразява и в такава разлика.

Четвърто правно основание. Нарушение на член 87, параграф 1 ЕО. Липса на мотиви.

Първоинстанционният съд е сгрешил като е приел, че мярката е селективна, доколкото не всички дружества се ползват от нея. Всъщност от мярката се ползват всички дружества, които отговарят на условията за допускане до регистрация за търговия на регламентиран пазар. Освен това изборът за регистрация за търговия на фондовата борса е свързан с много съществени структурни тежести, чужди на дружествата, които не са регистрирани за търговия на фондовата борса. Подборът на допуснатите дружества се осъществява на тази обективна основа и облекчението съответства на и е свързано с различното положение, в което се намират двете категории дружества от гледна точка на структурните разходи. Следователно мярката има общо, а не селективно приложение. Във всички случаи Първоинстанционният съд не е мотивирал надлежно представените в това отношение от Италия доказателства.

Пето правно основание. Нарушение на член 87, параграф 1 ЕО.

Първоинстанционният съд погрешно е счел, че във всички случаи мерките са селективни, като се има предвид краткото им времетраене, което изключва възможността дружествата да вземат решение да се регистрират за търговия на фондовата борса в един по-късен момент. Фиксираната продължителност на облекчението всъщност се обяснява с бюджетното равновесие и експерименталния характер на мерките, но не оказва влияние върху тяхната структура, която е единственият критерий за определяне на това дали мерките са селективни или не.

Шесто правно основание. Нарушение на член 87, параграф 3, буква в) ЕО. Липса на мотиви.

Макар да са счети за държавни помощи мерките са съвместими с общия пазар по смисъла на член 87, параграф 3, буква в) като помощи за инвестиции за осъществяването на особена дейност. Първоинстанционният съд е допуснал грешка като е счел тези помощи за оперативни, пренебрегвайки трайния характер на последиците, които регистрацията за търговия на фондовата борса предизвиква в структурата и оперативния характер на дружествата и като не е отчел, че увеличаването на регистрации за търговия на регулираните пазари представлява дейност, която с основание се счита за насърчаване, включително на общностно ниво. Следователно Първоинстанционният съд е трябвало да санкционира Комисията за това, че е упражнила своето дискреционно правомощие в тази област без да се основе на правилно установяване на фактите.

(¹) ОВ L 83, стр.1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр.41.

Жалба, подадена на 24 ноември 2009 г. от *Dominio de la Vega, S.L.* срещу решението, постановено от Първоинстанционния съд (седми състав) на 16 септември 2009 г. по дело T-458/07, *Dominio de la Vega, S.L./Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) и Ambrosio Velasco, S.A.*

(Дело C-459/09 P)

(2010/C 24/64)

Език на производството: испански

Страни

Жалбоподател: *Dominio de la Vega, S.L.* (представители: E. Caballero Oliver и A. Sanz-Bermell y Martínez, abogados)

Други страни в производството: Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) и *Ambrosio Velasco, S.A.*

Искания на жалбоподателя

— да се отмени изцяло обжалваното решение, постановено на 16 септември 2009 г. по дело T-458/07; и вследствие на това

— да се реши окончателно спора като се обяви, че липсва сходство между конфликтните знаци и следователно липсва вероятност от объркване, и като се разреши регистрацията на марката на Общността „Dominio de la Vega“ № 2 789 576 в клас 33, тъй като тя не попада под забраната на член 8, параграф 1, буква б) от Регламент (ЕО) № 40/94, понастоящем Регламент № 207/2009;

— ако е необходимо и при условията на евентуалност, да се върне делото на Първоинстанционния съд на Европейските общности за постановяване на решение в съответствие с обвързващите критерии, формулирани от Съда на Европейските общности;

— да се осъдят изрично СХВП и встъпилото предприятие да заплатят както направените по настоящото производство съдебни разноски, така и тези, направени в производството пред Първоинстанционния съд на Европейските общности.

Правни основания и основни доводи

1. Нарушение на член 8, параграф 1, буква б) и параграф 2, буква а), i) и ii) по-рано от Регламент (ЕО) № 40/94 ⁽¹⁾, а понастоящем от Регламент (ЕО) № 207/09 ⁽²⁾. По-ранната марка, на която се основава възражението в конкретния случай, е марка на Общността. Обжалваното решение съдържа грешка при прилагане на правото, доколкото не е взет предвид общностния характер на марката и като последица от това при преценката на вероятността от объркване между конфликтните марки е взет предвид погрешен кръг от потребители в противоречие с предвиденото в приложимия в конкретния случай регламент относно марката на Общността.
2. Грешка при прилагане на правото, допусната при преценката на релевантността и допустимостта на представените доказателства, и довела до погрешна преценка на вероятността от объркване в съзнанието на испанския потребител. Първоинстанционният съд е изопачил доказателствените средства, установяващи съвместното съществуване на марките в Испания, като тази грешка при прилагане на правото е довела до нарушение на член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 40/94, понастоящем Регламент № 207/09.

⁽¹⁾ Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 година относно марката на Общността (ОВ L 11, 1994 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 146).

⁽²⁾ Регламент (ЕО) № 207/09 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Общността (кодифицирана версия) (текст от значение за ЕИП) (ОВ L 78, стр. 1).

Жалба, подадена на 20 ноември 2009 г. от Inalca SpA — Industria Alimentari Carni e Cremonini SpA срещу Решение на Първоинстанционния съд (шести състав) от 4 септември 2009 г. по дело T-174/06, Inalca SpA/Комисия на Европейските общности

(Дело C-460/09 P)

(2010/C 24/65)

Език на производството: италиански

Страни

Жалбоподател: Inalca SpA — Industria Alimentari Carni e Cremonini SpA (представители: F. Sciandone и C. D'Andrea, avvocati)

Друга страна в производството: Комисия на Европейските общности

Искания на жалбоподателя

- да се отмени обжалваното определение и да се върне делото на Първоинстанционния съд, за да се произнесе по същество съобразно дадените от Съда указания,
- да се осъди Комисията да заплати съдебните разноски по настоящото производство и тези по производството по дело T-174/06.

Правни основания и основни доводи

A. По разграничението между процесуалния критерий свързан с началото на давностния срок и проверка на наличието на условията за отговорността: i) противоречивост на мотивите и ii) нарушение на общностната съдебна практика

Мотивите на обжалваното определение са явно противоречиви в частта им в която, от една страна, се прави позоваване на установената общностна съдебна практика, по смисъла на която срокът за погасяване по давност на иск за извъндоговорна отговорност на Общността започва да тече едва когато са налице всички условия, на които е подчинено запължението за обезщетение за вреди и по-специално от момента на конкретизиране на подлежащата на обезщетяване вреда и от друга страна, се отхвърля довода на жалбоподателите, че вредоносните последици на спорното писмо са настъпили със сигурност едва с приемането на Решението на Комисията от 3 октомври 2006 г. ⁽¹⁾